

Chương thứ 25

UYÊN ƯƠNG HỒ ĐIỆP MÃ TRÂN TRÂN

Cạch...

Một âm thanh khô khốc vừa đủ rơi vào thính nhĩ của Thiếu Hoa. Đứng trong gian phòng xá suy ngẫm về những điều mình đã làm và đang làm, Thiếu Hoa phải cắt bỏ những ý tưởng trong đầu mình, từ từ quay lại. Đập ngay vào mắt chàng là một cánh bướm được chạm trổ sắc nét sống động. Chỉ nhìn thấy cánh bướm đó thôi, Thiếu Hoa cũng đã nảy sinh sự thán phục đối với người chế tác ra nó.

Chàng bước đến bên cánh bướm ghim trên cột gỗ nhưng trông như nó đậu trên cột gỗ thì đúng hơn. Đảo mắt nhìn quanh, Thiếu Hoa không trông thấy bóng dáng người nào. Trong đầu chàng nảy sinh câu hỏi : "Ai là chủ nhân của cánh bướm này. Người đó muốn gì ở mình. Tại sao lại gọi cánh bướm này đến đây?"

Đảo mắt nhìn qua một lượt nữa, nhưng cũng không thấy bóng ai. Tò mò nhìn lại cánh bướm, Thiếu Hoa nghĩ thầm : "Ai đó muốn tặng cho mình cánh bướm này nhỉ. Chẳng lẽ là Như Băng cô nương?"

Ý tưởng về Như Băng còn lớn vồn trong đầu Thiếu Hoa thì một giọng nói nữ nhân muọt mà rót vào thính nhĩ chàng.

- Uyên Ương Hồ Điệp đang chờ công tử.

Nghe giọng nói đó, Thiếu Hoa đảo mắt nhìn quanh, nhưng lại chẳng thấy bóng người nào. Chàng bâng quơ nói :

- Cô nương là ai, sao không bước ra đây ?

- Nếu công tử muốn gặp Uyên Ương Hồ Điệp hãy đến cầu thuyền.

Thiếu Hoa cau mày rồi nói :

- Tại hạ không biết cô nương.

- Tất nhiên công tử không biết Uyên Ương Hồ Điệp, nhưng Uyên Ương Hồ Điệp thì biết công tử. Không phải ai muốn gặp Uyên Ương Hồ Điệp là được đâu.

Thiếu Hoa nheo mày suy nghĩ rồi nói :

- Thật ra cô nương muốn gặp tại hạ. Cô nương muốn gặp tại hạ có chuyện gì không ?

- Dạ minh thần châu

Thiếu Hoa bất giác lập lại lời nói của Uyên Ương Hồ Điệp :

- Dạ minh thần châu.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi rời gian phòng xá đi thẳng một mạch đến bến thuyền.

Thiếu Hoa không phải chờ đợi lâu trên bến thuyền. Khi chàng vừa đến bến thuyền thì cũng có chiếc thuyền nan từ ngoài khơi lướt vào. Chiếc thuyền nan cập vào bến.

Thiếu nữ đứng trên đầu chiếc thuyền nan nhỏ nhẻ nói :

- Chủ nhân đang chờ công tử.

Thiếu Hoa hỏi nàng :

- Cô nương không phải là Uyên Ương Hồ Điệp ?

- Tôi chỉ là nô nữ của chủ nhân.

Thiếu Hoa bước xuống thuyền. Chiếc thuyền nan từ từ tách bến hướng ra khơi. Nó chẳng khác gì một chiếc lá chòng chênh trên sóng nước. Chiếc thuyền nan rẽ sóng lướt thẳng về phía chiếc lầu thuyền đậu ngoài khơi.

Thiếu Hoa đứng trên đầu mũi thuyền nhìn bao quát dòng Dương Tử. Đã lâu lắm rồi chàng mới lại nhận được cảm giác của sông nước. Cảm giác đó khiến chàng cảm thấy lâng lâng vô cùng. Trên sóng nước Dương Tử Giang, Thiếu Hoa cảm thấy bình yên vô cùng.

Trong cảm giác thanh thản đó, bất giác chàng nhớ đến những ngày ở huyện Thành Chương. Chàng nhớ đến mẫu nương Cẩm Thư, nhớ đến Cao Bội Bội.

Thiếu Hoa buột miệng nói :

- Biết bao giờ mình mới tìm lại được khoảng thời gian đó.

Ý nghĩ mơ hồ về những ngày bình lặng tại huyện Thành Chương cứ hiện ra và trở thành dấu ấn trong đầu chàng. Những ý niệm mơ hồ kia chỉ tan biến khi chiếc thuyền nan cập vào mạn lầu thuyền.

Thiếu nữ nói :

- Chủ nhân đang chờ công tử trên thuyền.

- Người chờ tại hạ trên thuyền là Uyên Ương Hồ Điệp ?

Thiếu nữ gật đầu.

Nàng điểm mũi hài, thân ảnh như cánh bướm phiêu bồng lướt trên mạn thuyền. Nàng bắt cầu thang để Thiếu Hoa rời chiếc thuyền nan lên mạn lầu thuyền, rồi quay trở lại thuyền nan.

Thiếu Hoa bối rối hỏi :

- Cô nương không chờ tại hạ sao ?

Nàng không đáp lời Thiếu Hoa mà tách chiếc thuyền nan rời xa lầu thuyền.

Thiếu Hoa gọi theo nàng :

- Cô nương !

Trong khoang thuyền một giọng nói nhu hòa, nghe như mật rót vào tai Thiếu Hoa.

- Công tử hãy để cho Cát Cát đi.

Giọng nói kia rót vào thính nhĩ Thiếu Hoa, chàng quay lại nhìn vào khoang thuyền. Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Cô nương cho mời tại hạ đến đây có chuyện gì không ?

- Thiếu Hoa công tử sao không bước vào trong khoang để xem dạ mình châu ?

Thiếu Hoa vén rèm bước vào khoang thuyền. Tất cả mọi cánh cửa trong khoang thuyền đều được đóng lại nhưng bóng tối vẫn bị xua đi bởi viên dạ minh thần châu đặt trên một chiếc chân đèn bằng vàng ròng, để ngay giữa khoang thuyền. Ánh hào quang của dạ minh châu như thể toát ra hấp lực huyền ảo thu hút tinh thần Thiếu Hoa.

Chàng buột miệng nói :

- Đẹp quá !

Chàng thốt ra câu nói đó, biết mình lỗ lòi, nên nhìn về phía tấm rèm che ngang khoang thuyền. Thiếu Hoa ôm quyền nói :

- Uyên Ương Hồ Điệp cô nương cho mời tại hạ đến khoang thuyền của cô nương để cho tại hạ chiêm ngưỡng sự huyền ảo của dạ minh thần châu ?

- Thiếu Hoa công tử thấy nó đẹp lắm à ?

- Không có hạt ngọc nào đẹp hơn dạ minh thần châu.

- Dạ minh thần châu là báu vật của võ lâm, tất nó phải có chỗ khác thường rồi. Nhưng ta còn muốn cho Thiếu Hoa công tử thấy một báu vật khác còn hơn cả dạ minh thần châu.

Tấm rèm được vén lên. Từ sau tấm rèm bước ra một mỹ phụ. Mỹ phụ chỉ vận trên người một lớp lụa trắng đủ mỏng để ánh hào quang từ viên dạ minh thần châu xuyên thủng qua lớp lụa mỏng đó, tô điểm những đường cong trên người nàng.

Thiếu Hoa không khỏi bối rối bởi sự xuất hiện của mỹ phụ trong tình cảnh này.

Mỹ phụ nhìn Thiếu Hoa điểm nụ cười mỉm. Mùi xạ hương thoang thoang từ Uyên Ương Hồ Điệp toát ra phủ đến khứu giác Thiếu Hoa. Mùi xạ hương đó tạo ra một thứ cảm giác lâng lâng trong chàng. Một thứ cảm giác quái lạ buộc chàng phải rọi mắt nhìn mỹ phụ.

Thiếu Hoa miễn cưỡng nói :

- Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân hẳn có mục đích khi mời tại hạ đến lầu thuyền của người ?

Mỹ phụ gật đầu.

- Mục đích của phu nhân là gì ?

- Thiếu Hoa công tử đã biết mục đích của ta rồi.

- Ý của phu nhân là muốn Thiếu Hoa ngắm viên dạ minh châu của người ?

- Ngoài viên dạ minh châu, ta còn muốn Thiếu Hoa công tử ngắm thân thể ta nữa.

Lời nói của Uyên Ương Hồ Điệp rất ôn nhu và nhỏ nhẹ, nhưng khi rơi vào thính nhĩ Thiếu Hoa thì ngay lập tức có lớp mồ hôi rịn ra trên trán chàng.

Thiếu Hoa bối rối nói :

- Tại hạ không dám mạo phạm phu nhân.

Uyên Ương Hồ Điệp thản nhiên nói :

- Ta mời công tử đến ngắm những báu vật của ta thì có gì là mạo phạm khiến công tử phải bối rối chứ. Nếu công tử cảm thấy bối rối thì hãy uống một chung Uyên ương tửu.

Uyên Ương Hồ Điệp vừa nói vừa quay lưng lại Thiếu Hoa. Nàng với tay lấy tịnh rượu chuốc ra chiếc chén bằng vàng, rồi bước đến trước mặt Thiếu Hoa.

Đặt chén rượu vào tay Thiếu Hoa, Uyên Ương Hồ Điệp nói :

- Thiếu Hoa công tử không ngại chén rượu trong tay ta là chén rượu độc chứ ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Thiếu Hoa không tin chén rượu trong tay phu nhân là chén rượu độc. Nếu rượu độc chắc chắn phu nhân không bao giờ mời tại hạ.

Uyên Ương Hồ Điệp mỉm cười. Thiếu Hoa để ý đến hai con bướm thêu trên ống tay áo nàng.

Uyên Ương Hồ Điệp nói :

- Nếu Thiếu Hoa công tử tin đây không phải là rượu độc thì ta mời công tử. Thiếu Hoa giả lả đáp lời Uyên Ương Hồ Điệp.

- Thiếu Hoa đa tạ phu nhân.

Chàng nói rồi dốc chén rượu vào miệng uống cạn.

Rượu nóng lan tỏa khắp châu thân Thiếu Hoa, tạo ra một cảm giác hưng phấn lạ thường.

Uyên Ương Hồ Điệp nói :

- Thiếu Hoa công tử thấy thế nào ?

- Nhờ có chén rượu này, Thiếu Hoa cảm thấy tự tin hơn. Uyên ương tửu quả là ngon. Hẳn đây là rượu hiếm trên đời này.

Nàng nhìn vào đôi mắt Thiếu Hoa nhỏ nhỏ nói :

- Không phải ai ai cũng được ban phát Uyên ương tửu. Chỉ những người đáng được ban phát, Uyên Ương Hồ Điệp mới ban phát.

Thiếu Hoa trả lại chén rượu vào tay Uyên Ương Hồ Điệp, vừa nói :

- Tại hạ là người đáng được Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân ban phát Uyên ương tửu ?

Uyên Ương Hồ Điệp gật đầu :

- Đúng...

Đôi chân mày Thiếu Hoa nheo lại. Chàng từ tốn nói :

- Thiếu Hoa sợ phu nhân đã nhìn lầm người.

- Nhìn lầm như thế nào ?

Uyên Ương Hồ Điệp vừa nói vừa nắm tay Thiếu Hoa kéo ngồi xuống sàn khoang thuyền. Hai người ngồi đối diện với nhau. Khoảng cách giữa họ không đầy ba gang tay, đủ để cánh mũi Thiếu Hoa ngập trong mùi xạ hương đó thôi, mà chàng còn có thể thấy được những đường nét ẩn hiện sau tấm lụa mỏng được chiếu bởi ánh hào quang của viên dạ minh châu.

Thiếu Hoa sợ Uyên Ương Hồ Điệp thấy được ánh mắt của mình, nên muốn quay mặt chỗ khác nhưng Uyên Ương Hồ Điệp đã cản chàng lại.

Nàng ôn nhu nói :

- Công tử đừng ngại.
- Thiếu Hoa sợ phải dùng thêm một chén Uyên ương tửu nữa quá.

Nàng mỉm cười :

- Một chén Uyên ương tửu sẽ tạo cho công tử một sự hưng phấn trong công tử. Ta sợ chén thứ hai sẽ đánh gục công tử đó.

Uyên Ương Hồ Điệp bất ngờ nắm tay Thiếu Hoa :

- Nhưng ta không tiếc Uyên ương tửu với công tử đâu.
- Thiếu Hoa biết phu nhân sẽ không tiếc với Thiếu Hoa, nhưng Thiếu Hoa chỉ sợ phu nhân lâm người.

Uyên Ương Hồ Điệp lắc đầu :

- Thiếu Hoa công tử... Uyên Ương Hồ Điệp không lâm người đâu.
- Phu nhân chắc chứ ?
- Ta chắc như vậy.

Thiếu Hoa giả là nói :

- Tại hạ là một gã vô danh tiểu tốt, chẳng có chút danh vọng gì trong giới võ lâm giang hồ. Nên không khỏi mơ hồ và ngạc nhiên khi được Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân xem trọng như vậy.

- Suy nghĩ của Thiếu Hoa rất đúng. Nhưng kẻ ta chọn chính là công tử.

Thiếu Hoa nhìn thẳng vào mắt Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng nghiêm giọng hỏi :

- Lý do gì phu nhân chọn tại hạ ?

Uyên Ương Hồ Điệp đứng lên. Nàng đứng ngay trước mặt Thiếu Hoa để ánh dạ quang của viên dạ minh châu chiếu xuyên qua lớp lụa mỏng tôn tạo những đường cong đó ra, Uyên Ương Hồ Điệp tựa như còn muốn khoe tất cả vẻ đẹp ẩn sâu trong cơ thể nàng ra trước mắt chàng như một cánh bướm khoe sắc.

Uyên Ương Hồ Điệp nhìn xuống Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Thiếu Hoa công tử nhìn xem Uyên Ương Hồ Điệp có đáng là một báu vật không ?

Câu hỏi này của Uyên Ương Hồ Điệp khiến Thiếu Hoa thoáng lộ nét sượng sùng. Chàng miễn cưỡng nói :

- Phu nhân cũng rất đáng là một báu vật. Nhưng chắc chắn báu vật đó không thuộc về tại hạ.

- Tại sao lại không, nếu như công tử thuộc về ta và ta thuộc về công tử ?

Thiếu Hoa đứng lên đối mặt với Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng đặt tay lên vai Uyên Ương Hồ Điệp.

Uyên Ương Hồ Điệp không phản ứng lại hành động của Thiếu Hoa mà ngược lại đôi mi dài cong vút thoát nhắm hờ lại, hai cánh môi hé mở chờ đợi.

Thiếu Hoa nhìn vào mặt Uyên Ương Hồ Điệp. Chàng ôn nhu nói :

- Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân... Hãy cho tại hạ biết vì sao tại hạ lại có được may mắn này ?

Nàng mở mắt nhìn Thiếu Hoa. Dùng ngón tay trở có chiếc móng dài nhọn, điểm vào yết hầu chàng. Uyên Ương Hồ Điệp vuốt nhẹ ngón tay có móng nhọn vào yết hầu Thiếu Hoa. Nàng vuốt ve như tình nhân môn trớn tình nhân, nhưng chỗ môn trớn lại là tử huyết chết người.

Kiểu cách môn trớn của Uyên Ương Hồ Điệp khiến xương sống Thiếu Hoa gai lạnh. Cùng với cảm giác gai lạnh đó là lớp da ốc nổi lên khắp người chàng.

Như thể biết được cảm giác gì đang trỗi lên trong nội thể Thiếu Hoa, Uyên Ương Hồ Điệp điểm nhẹ nụ cười mỉm.

Nàng vừa cười vừa môn trớn tử huyết của chàng, nhỏ nhẹ nói :

- Lý do ta chọn Thiếu Hoa công tử bởi vì công tử là người ta cần.

Thiếu Hoa cau mày :

- Thiếu Hoa là kẻ vô danh, phu nhân cần gì ở tại hạ. Thiếu Hoa sợ phu nhân sẽ thất vọng.

- Ta nghĩ mình không thất vọng.

- Thế phu nhân cần gì ?

- Công tử có thể đưa Thiên Tổng đến với Uyên Ương Hồ Điệp ?

Chân diện Thiếu Hoa sa sầm.

Uyên Ương Hồ Điệp phá lên cười. Tiếng cười của nàng nghe thật thánh thót và tiềm ẩn bên trong là dục tính, khi bất cứ ai nghe cũng chao lòng mơ tưởng đến thời khắc sau tiếng cười đó.

Cắt ngang tràng cười tiếu ngạo đó, Uyên Ương Hồ Điệp nói :

- Thiên Tổng đến với Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trâm Trâm không giống như Thiếu Hoa đâu.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Thiếu Hoa không hiểu ý của Mã Trâm Trâm phu nhân.

Nụ cười điểm trên hai cánh môi Uyên Ương Hồ Điệp.

Nàng giả lả nói :

- Thiên Tổng sẽ không đến với Trâm Trâm bằng chén rượu Uyên Ương Hồ Điệp, mà đến bằng hai viên thần châu mà y đoạt được của Phi Yến trang chủ Lục Giả Phùng và Tử Vong cốc chủ Cừu Diên Hạo.

Nàng chớp mắt lẳng lơ nhìn vào mặt Thiếu Hoa :

- Công tử hiểu câu nói của Mã Trâm Trâm rồi chứ ?

Chàng ngập ngừng rồi hỏi lại Mã Trâm Trâm :

- Trâm Trâm phu nhân định lợi dụng tại hạ đưa Thiên Tổng huynh vào bẫy của người. Thế sao phu nhân lại không tự mình gặp ngay Thiên Tổng tôn giá ?

Trâm Trâm lườm Thiếu Hoa :

- Công tử khờ quá !

- Ý của Trân Trân phu nhân muốn nói... Người không thể gặp được Thiên Tổng bởi vì Trân Trân phu nhân không phải là đối thủ của Thiên Tổng tôn giá.

Uyên Ương Hồ Điệp vuốt ngón tay có móng nhọn như lá liễu vào yết hầu Thiếu Hoa. Nàng nhìn chàng khẽ gật đầu :

- Ta đâu phải là đối thủ của Thiên Tổng.
- Giờ thì tại hạ đã hiểu ý của phu nhân rồi.
- Hiểu ý của Trân Trân, vậy công tử có thuộc về Mã Trân Trân không ?
- Nếu như Thiếu Hoa lắc đầu thì chuyện gì sẽ xảy ra ?

Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân mỉm cười. Cùng với nụ cười đó, ngón tay nàng đặt đúng vào yết hầu tử huyệt của Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa buột miệng nói :

- Mã Trân Trân phu nhân không định giết Thiếu Hoa chứ ?
- Trân Trân hỏi lại công tử một lần nữa... Công tử có thấy Trân Trân đẹp không ? Có đúng là báu vật sánh ngang với những hạt thần châu không ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Đúng là một báu vật sánh ngang với những hạt thần châu.
- Công tử cũng là báu vật chẳng kém gì Trân Trân.

Uyên Ương Hồ Điệp rút ngón thủ lại, lùi về sau hai bộ nhìn Thiếu Hoa từ đầu đến chân. Nàng mỉm cười nói :

- Trân Trân dọc ngang trên giang hồ nhưng chưa gặp được một trang mỹ nam tử nào như công tử.

Thiếu Hoa cắn răng trên vào môi dưới :

- Lời khen của phu nhân khiến cho da thịt Thiếu Hoa nổi đầy gai ốc đó.

Mã Trân Trân phá lên cười. Nàng nguyền Thiếu Hoa rồi nói :

- Trân Trân nói thật đó. Công tử đúng là một trang mỹ nam tử hiếm có.
- Đa tạ... đa tạ...

Nàng lắc đầu :

- Thiếu Hoa công tử đừng khách sáo như vậy. Trân Trân chỉ muốn biết, ta và công tử có thể trở thành một đôi không ?

- Một đôi thì sao nào ?

- Cũng giống như mỹ nhân Như Băng với Trương Thiên Tổng.

Thiếu Hoa chấp tay sau lưng, nhíu mày suy nghĩ rồi nói :

- Trân Trân phu nhân có thể cho tại hạ biết, vì sao phu nhân lại cần hai viên thần châu của Thiên Tổng ?

Nàng lườm Thiếu Hoa :

- Sao công tử khờ như vậy ?

Nàng bước đến trước mặt chàng. Trân Trân đứng sát vào Thiếu Hoa như thể muốn dựa hẳn vào người chàng.

Thiếu Hoa đặt tay lên vai nàng :

- Thiếu Hoa khờ như thế nào ?

- Không phải một mình Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân muốn đoạt hai viên thần châu của Thiên Tổng đầu. Tất cả những ai có thần châu đều muốn đoạt của nhau.

Thiếu Hoa chỉ viên dạ minh châu nói :

- Nàng cũng đã có một viên dạ minh châu rồi.
- Không đủ tạo thành một xâu chuỗi chuyển luân thần châu.
- Xâu chuỗi chuyển luân thần châu có cái gì mà thiên hạ thích như vậy ?

Nàng nguyền Thiệu Hoa :

- Thiệu Hoa không thích à ?
- Thiệu Hoa không có hứng thú như Trân Trân phu nhân. Nhưng Thiệu Hoa nghĩ xâu chuỗi chuyển luân thần châu phải có cái gì đó khiến thiên hạ tơ tưởng đến nó.

Nàng mỉm cười nhìn Thiệu Hoa nói :

- Bí mật của xâu chuỗi chuyển luân giờ thì chưa một ai biết. Nhưng có một điều chắc chắn... Kẻ nào có xâu chuỗi chuyển luân thần châu thì có thể làm chủ thiên hạ.
- Đó là lời đồn đãi thôi.
- Nếu chỉ là lời đồn đãi không thật thì Thiên Tổng Huyết Kiêm không bao giờ dấn thân vào chuyện tranh đoạt này.
- Trân Trân phu nhân không nghĩ Thiên Tổng tôn giá có nỗi khó xử của người chứ ?

Trân Trân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo :

- Trân Trân nghĩ y chỉ có một nỗi khó xử duy nhất đó là muốn sở hữu xâu chuỗi chuyển luân thần châu.
- Đó là ý của Trân Trân ?
- Ai cũng thế mà.

tthh buông tiếng thở dài :

- Nàng muốn Thiệu Hoa làm gì ?

Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nhìn Thiệu Hoa. Nàng như thể muốn dùng ánh mắt để đọc những ý niệm thâm kín trong đầu chàng. Thiệu Hoa nheo mày :

- Uyên Ương Hồ Điệp phu nhân đừng nhìn Thiệu Hoa bằng ánh mắt đó. Nếu như phu nhân hoài nghi thì chúng ta chẳng bao giờ là một đôi.
- Điểm nụ cười mỉm, Uyên Ương Hồ Điệp từ từ quay lưng lại Thiệu Hoa.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Thiệu Hoa công tử có cần uống thêm Uyên ương tửu không ?

Răng trên của Thiệu Hoa cắn vào môi dưới. Chàng nhủ thầm : "Mã Trân Trân định làm gì nữa đây ?"

Ý nghĩ đó lướt qua đầu, chàng buột miệng nói :

- Trân Trân phu nhân muốn tại hạ uống hay không uống ?
- Uyên ương tửu sẽ cho Thiệu Hoa những khoảnh khắc của một nam nhân.

Cùng với lời nói đó, chiếc áo lục trên người nàng trôi tuột xuống gót chân. Chiếc xương sống của Mã Trân Trân với một đường lượn thật kỳ ảo đập vào mắt Thiếu Hoa. Đường lượn đó tạo ra một nét đặc sắc mà chẳng một họa nhân nào có thể dùng bút họa lại được. Nó dừng lại giữa đôi gò non vừa tròn căng, tạo nên một bức họa tiết đầy chất dục tình.

Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân bước thối về sau đứng một bộ, để áp lưng vào người chàng. Nàng ta dựa lưng vào người Hoàng Thiếu Hoa vừa lòn tay ra sau nắm lấy hai tay chàng kéo vòng qua trước, rồi đặt vào vùng đan điền.

Nụ cười lẳng lơ, lơ lả hiện trên hai cánh môi nàng.

- Chàng đừng nói Trân Trân là một dâm nữ.

Nàng ngả đầu hẳn vào ngực Thiếu Hoa vừa nói :

- Chúng ta sẽ thuộc về nhau như những đôi uyên ương trong đời này.

Mùi xạ hương từ cơ thể nàng. Đúng ra không phải mùi xạ hương mà là mùi của da thịt. Thứ mùi thơm của ảo giác, thứ mùi thơm mơ hồ mà chẳng thể có bút mực của văn nhân nào tả được, phảng phất tỏa vào mũi Thiếu Hoa. Uyên Ương Hồ Điệp đặt tay mình vào tay Thiếu Hoa như muốn nâng niu nó, rồi nâng đôi tay chàng lên cao, cuối cùng thì đặt vào đúng đôi nhũ hoa nàng;

Thiếu Hoa gần như không có chút phản xạ nào. Chàng mặc nhiên trước những hành động gợi mời của Uyên Ương Hồ Điệp. Nàng vuốt ve bàn tay của Thiếu Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Chàng thuộc về Mã Trân Trân chứ ?

Thiếu Hoa nhỏ nhẹ đáp lời Mã Trân Trân :

- Tại hạ gần như nghệt thờ vì phu nhân.

- Còn Trân Trân thì lại nghe rõ từng tiếng tim đập thốn thức trong lồng ngực chàng.

Vừa nói Trân Trân vừa hơi nghiêng đầu áp thính nhĩ vào ngực Thiếu Hoa.

Nàng ôn nhu nói :

- Con tim Thiếu Hoa đang muốn điều gì vậy ?

- Trân Trân phu nhân muốn biết nó nói gì à ?

- Muốn biết lắm. Nó đang nói gì ?

- Nói đã thuộc về Mã phu nhân.

Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân cười khẩy một tiếng rồi hỏi :

- Nó nói thật đấy chứ ?

- Thiếu Hoa nghe nó nói điều đó.

Trân Trân dựa sát hơn vào người Thiếu Hoa. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Đã bao lần Thiếu Hoa công tử rơi vào tình huống này ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Chưa bao giờ.

- Hóa ra đây là lần đầu tiên chàng đối mặt với nữ nhân.

Vừa nói Mã Trân Trân quay ngoắt lại. Nàng phá lên cười khi thấy lớp mồ hôi trán rịn ra trên mặt Thiếu Hoa. Một lớp mồ hôi đủ để nàng biết tâm trạng của Thiếu Hoa như thế nào

Trân Trân cười khẩy rồi nói :

- Trân Trân quả là không nhìn lầm.

Cùng với lời nói đó, vòng tay của Trân Trân quấn lấy cổ Thiếu Hoa, rồi áp thính nhĩ vào ngực chàng.

- Trân Trân muốn nghe lại tiếng nói của trái tim chàng.

Khi nàng thốt ra câu nói đó thì những ngón tay với những chiếc móng nhọn hoắc đang nhẹ nhẹ vuốt ve đại huyệt Thiên Linh Cái sau ót Thiếu Hoa.

Những chiếc móng tay đó tạo ra cảm giác gai lạnh trong cột sống chàng.

Trân Trân vừa vuốt ve vừa nói :

- Chàng còn chờ gì nữa mà chưa hòa nhập với Trân Trân ?

Vừa nói Trân Trân dán người vào Thiếu Hoa.

Nàng ngẩng lên nhìn chàng :

- Chúng ta là đôi uyên ương hồ điệp.

Nàng kéo Thiếu Hoa xuống. Hai cánh môi hé mở chực chờ tiếp nhận nụ hôn của chàng.

Thiếu Hoa áp môi mình vào môi Trân Trân. Chiếc lưỡi ẩm ướt của nàng nhu cái vòi bướm lách qua để thọc sâu vào miệng của chàng như thể muốn hút lấy mật ngọt.

Thiếu Hoa ngọt ngào với cảm giác đầy tính gợi dục của Uyên Ương Hồ điệp. Một thứ cảm giác mơ hồ nào đó len vào tâm tưởng chàng.

Thiếu Hoa bất ngờ hơi đẩy Mã Trân Trân ra.

Tay chàng đặt lên vùng tiểu yêu nhỏ nhắn của nàng. Thiếu Hoa nói :

- Trân Trân... Nàng hãy để giành những khoảnh khắc đam mê này khi đã có được những viên thần châu của Thiên Tống.

Trân Trân mỉm cười rồi nhỏ nhẹ :

- Trân Trân đã thuộc về chàng rồi đó.

Hết chương 25